

Cyprian Kamil Norwid

*urodził się **24 października***

***1821 r.** w Laskowie-Głuchach
pod Radzyminem
w pobliżu Warszawy.*

*Określany mianem
romantyka spóźnionego.*

*Jego biografii towarzyszy
smutek: sieroctwo, brak
pieniędzy i tęsknota za
Ojczyzną. Był niesłusznie
więziony, zapadł na
głuchotę, a w dodatku
odszedł w zapomnienie.*

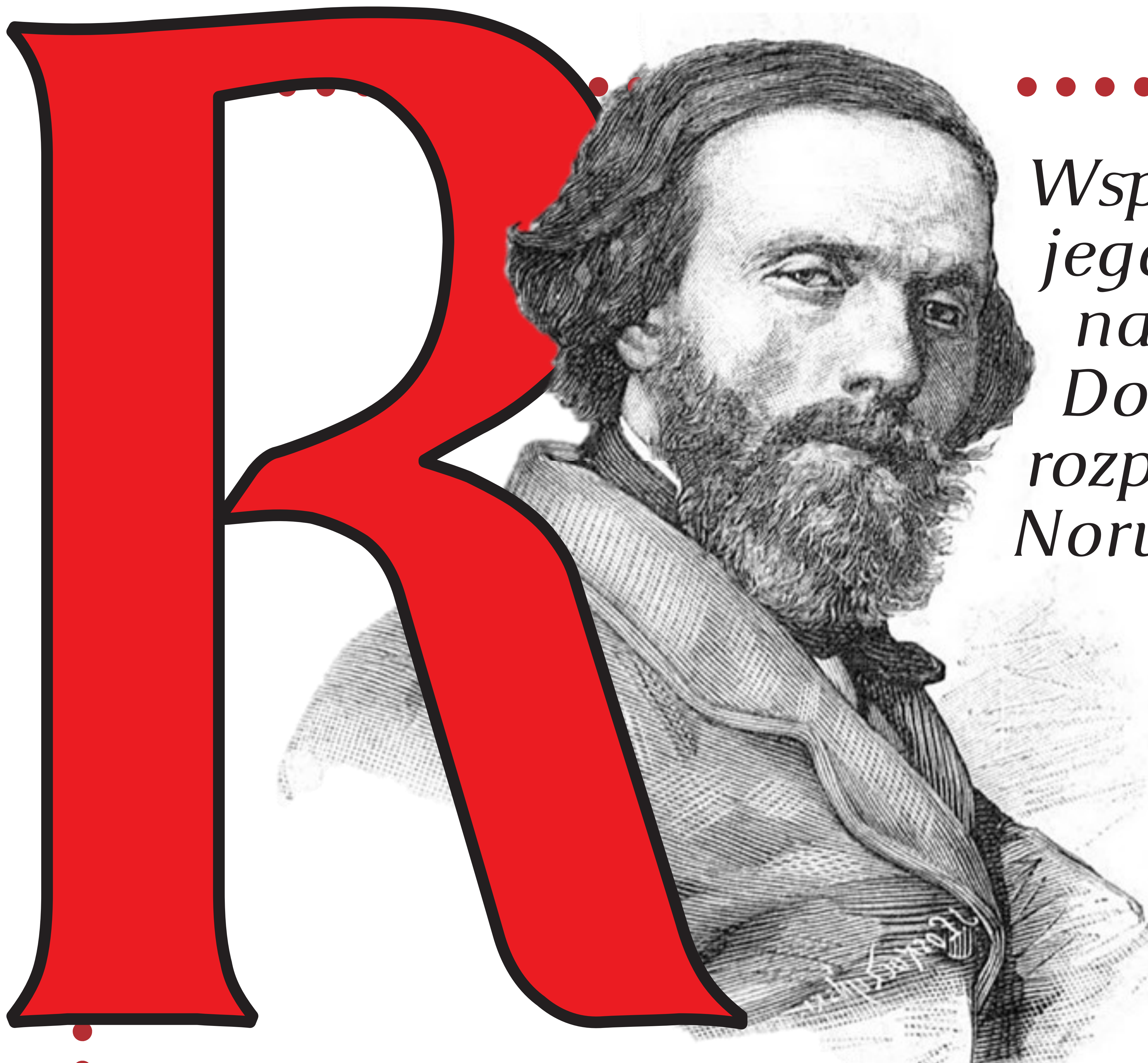

*Warszawa czasów młodości
Cypriana Kamila Norwida*

Maria
Kalergis -
portret oraz
szkic
Norwida

W jego historii nie
mogło zabraknąć
nieszczęśliwej miłości.
Ubogi poeta zakochał się
w światowej damie,
znanej w całej Europie
postaci, żonie greckiego
milionera - **Marii Kalergis**.
Podążał jej śladem po
kontynencie, ale pozostał
samotny.

Współcześni nie zrozumieli
jego utworów, właściwie
następne pokolenie też nie.
Dopiero Młoda Polska
rozpropagowała poezję
Norwida, a jego odkrywcą był
Zenon Przesmycki.

To, co pozostało ze
spuścizny Norwida
wzbudza szacunek.
Niektórzy określają jego
poezję jako trudną,
niemniej przy

bliższej lekturze okazuje się niezwykła, fascynująca
i jedyna w swoim rodzaju. Norwid zmarł **23 maja 1884 roku**
w przytułku św. Kazimierza we Francji, został pochowany
w zbiorowym grobie na cmentarzu w Montmorency.
Część jego rękopisów zniszczono. Wśród tych,
które ocalały są wiersze, dramaty,
poemat Promethidion, a także rysunki.

MOJA PIOSNKA [II]

*Do kraju tego, gdzie kruszynę chleba
Podnoszą z ziemi przez uszanowanie
Dla darów Nieba....
Tęskno mi, Panie...*

*Do kraju tego, gdzie winą jest duża
Popsować gniazdo na gruszy bocia-nie,
Bo wszystkim służą...
Tęskno mi, Panie...*

*Do kraju tego, gdzie pierwsze ukłony
Są, jak odwieczne Chrystusa wyznanie,
"Bądź pochwalony!"
Tęskno mi, Panie...*

*Tęskno mi jeszcze i do rzeczy innej,
Której już nie wiem, gdzie leży mieszkanie,
Równie niewinnej...
Tęskno mi, Panie...*

*Do beztęsknoty i do bezmyślenia,
Do tych, co mają tak za tak - nie za nie,
Bez światłocienia...
Tęskno mi, Panie...*

*Tęskno mi owdzie, gdzie ktoś o mnie stoi?
I tak być musi, choć się tak nie stanie
Przyjaźni mojej...
Tęskno mi, Panie...*

TRZY STROFKI

*Nie bluźń, żem zranił Cię,
lub jeszcze ranie,
Bom Ci ustąpił na mil sześć tysięcy;
I pochowałem łązy me, w Oceanie,
Na pereł więcej!...*

*I nie myśl — jak Cię
nauczyli w świecie
Świątecznych-uczuć —
ś w i ą t e c z n i — c z c i c i e l e * —
I nie mów, ziemskie iż są marne cele —
Lecz żyj — raz — przecie!...*

*I myśl — gdy nawet
o mnie mówić zaczną,
Że grób to tylko, co umarłe chowa —
A mów... że gwiazda ma
była rozpaczna,
I — bywaj zdrowa...*

[TY MNIE DO PIEŚNI POKORNEJ
NIE WOŁAJ...]

*Ty mnie do pieśni pokornej nie wołaj,
Bo ta już we mnie bez głosu,
A jeśli milczę, nie przeto mnie połaj,
Kwiatów, Ty, nie chciej od kłosu...*

*Bo ja z przeklętych jestem tego świata,
Ja bywam dumny i hardy,
A miłość moja, Bracie, dwuskrzydłata:
Od uwielbienia do wzgardy.*

*Gdy w głębi serca purpurę okrutną
Wyrabia prządka cierpienia,
Smutni - lecz smutni, że aż Bogu smutno -
Królewskie mają milczenia.*